

Roomalaiskirjeen selitys 19**Room. 8:18–27****Savonlinnan Tuomiokirkko, 20.2.2013**

Tuleva kirkkaus

Kertausta

Tähän mennessä Paavali on Roomalaiskirjeessään esittänyt pääasiat siitä, kuinka ihmisestä tulee Jumalalle kelpaava. Se tapahtuu, kun ihminen uskoo Jeesukseen ja hänen tekemäänsä syntien sovituksen.

Jeesus ei ole meille ainoastaan syntiemme sovittaja. Hän on Paavalin mukaan edustajamme muullakin tavalla. Jopa niin vahvasti, että kun hän kuoli ristillä meidän edestämme, niin mekin hänessä kuolimme. Kasteessa tämä tosiasia annetaan meille omaksi ja se toteutuu meissä, kun uskomme sen. Siksi Kristuksen kuolema on vapauttanut meidät synnin tekemisen vallasta. Kasteessamme meidät nimittäin liitettiin myös Kristuksen ylösnousemiseen kuolleista. Se saa meissä aikaan uutta elämää.

Tämä johtuu Jumalan Pyhästä Hengestä, jonka hän antaa niiden sisimpään, jotka on kastettu ja jotka uskovat Jeesukseen. Pyhä Henki tekee heistä Jumalan lapsia.

Lapseuteen kuuluu myös se, että saa olla perillinen. Paavali päätti edellisen jakson tähän aiheeseen:

Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa; jos kerran kärsimme yhdessä Kristuksen kanssa, pääsemme myös osallisiksi samasta kirkkaudesta kuin hän. (Room 8:17)

Kärsimyksistä

Paavali siis sanoi, että kristitty joutuu kärsimään yhdessä Kristuksen kanssa. Se tarkoittaa kaikkia vastoinkäymisiä, pilkkaa ja halveksumista, jotka häntä kohtaavat siksi, että hän uskoo Jeesukseen. Läheskään kaikki ihmiset eivät pidä Jeesuksesta eivätkä evankeliumista. Näin on ollut aina; jo Jeesuksen omista ajoista näihin päiviin saakka. Kärsimykset Kristuksen tähden ja hänen kanssaan vaihtelevat kovasti: pienestä nälvimisestä ja joukon ulkopuolelle jäämisestä aina vankeuteen, kidutukseen ja tappamiseen asti. Nykyisin kristityt ovat suurin uskonnollista vainoa kokeva ihmisryhmä.

Paavalia tuo ei kuitenkaan saa masentumaan:

Minä päättelen, etteivät nykyisen ajan kärsimykset ole mitään sen kirkkauden rinnalla, joka vielä on ilmestyvä ja tuleva osaksemme (Room 8:18).

Ideana tuossa on se, että jos kristityn kärsimykset Jeesuksen vuoksi laitetaan toiseen vaakakuppiin ja toiseen se perintö, joka uskosta Jeesukseen koituu, niin kärsimykset ovat todella kevyttä kamaa. Vaaka painuu tulevan kirkkauden puolelle tosi syvästi.

Vielä nykyisin tuo kirkkaus on meiltä salassa. Tuntemme vain koettelemukset. Paavali haluaa kuitenkin lohduttaa meitä sillä, että tosiasiasa asiat ovat ihan toisin. Kannattaa siksi olla rohkea ja suostua kantamaan Kristuksen vuoksi tulevaa pilkkaa ja muuta ahdistusta. Iloisena ja varmana voitosta. Vaikka nykyään meitä pidettäisiinkin höyrähtäneinä ja vanhoillisina tms.

Vastaava ajatus on jakeessa 2. Kor. 4:16–18

Sen tähden me emme lannistu. Vaikka ulkonainen ihmistemme murttuukin, niin sisäinen ihmistemme uudistuu päivä päivältä. Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden. Emmekä me kiinnitä katsettamme näkyvään vaan näkymättömään, sillä näkyvä kestää vain aikansa mutta näkymätön ikuisesti.

Se, tapahtuma, jossa Jumalan lasten Isältään saama perintö tulee näkyväksi, se on niin valtava ja hieno, että Paavalin mukaan koko luomakunta, ei vain ihmiskunta, odottaa sen tapahtumista. Siinä ihmiskunta vapautuu synnin vallasta. Se tapahtuu jollain ihmeellisellä, konkreettisella ja nähtävällä tavalla. Jeesukseen uskovat saavat uudenlaisen ruumiin, joka ei ole synnin, kuoleman eikä turmion alainen.

Luomakunnan orjuus ja vapautus siitä

Koko luomakunta odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä. Kaiken luodun on täytynyt taipua katoavaisuuden alaisuuteen, ei omasta tahdostaan, vaan hänen, joka sen on alistanut. Luomakunnalla on kuitenkin toivo, että myös se pääsee kerran pois katoavaisuuden orjuudesta, Jumalan lasten vapauteen ja kirkkauteen. Me tiedämme, että koko luomakunta yhä huokaa ja vaikeroi synnytystuskissa. Eikä vain luomakunta, vaan myös me, jotka olemme ensi lahjana saaneet omaksemme Hengen, huokailemme odottaessamme Jumalan lapseksi pääsemistä, ruumiimme lunastamista vapaaksi. (Room 8:19–23)

”Kaiken luodun on täytynyt taipua katoavaisuuden alaisuuteen.” Tuolla lauseella Paavali viittaa Raamatun kertomukseen syntiinlankeemuksesta. Siinä kerrotaan, kuinka Jumala kirosi maan ihmisen synnin takia. Jumala ei halunnut kirotta ihmistä, koska rakasti Adamia ja Eevaa. Luomakunta sai kantaa kirouksejn heidän puolestaan:

Ja miehelle hän sanoi: ”Koska teit niin kuin vaimosi sanoi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua syömästä, niin olkoon maa sinun takiasi kirottu.” (1. Moos. 3:17)

Tätä ei ole ihan helppo ymmärtää. Paavali kuitenkin ilmeisesti ajattelee, että luomakunnan yllä oleva kirous ilmenee siinä, kuinka kaikki elävä vanhenee ja kuolee. Siinä on väkivaltaa ja turhuutta.

Minulle tulee mieleen myös Saarnaajan kirjan huokailu kaiken turhuudesta:

Turhuuksien turhuus, sanoi saarnaaja, turhuuksien turhuus; kaikki on turhuutta! Mitä hyötyä on ihmiselle kaikesta vaivannäöstänsä, jolla hän vaivaa itseänsä auringon alla? Sukupolvi menee, ja sukupolvi tulee, mutta maa pysyy iäti. Ja aurinko nousee, ja aurinko laskee ja kiiruhtaa sille sijallensa, josta se jälleen nousee. Tuuli menee etelään

ja kiertää pohjoiseen, kiertää yhä kiertämistään, ja samalle kierrollensa tuuli palajaa. Kaikki joet laskevat mereen, mutta meri ei siitensä täyty; samaan paikkaan, johon joet ovat laskeneet, ne aina edelleen laskevat. Kaikki tyynni itseänsä väsyttää, niin ettei kukaan sitä sanoa saata. (Saarnaaja 1)

Tuossa on kyse ns. eksistentiaalisesta turhuuden kokemuksesta. Sitä on tunnettu Saarnaajan kirjan perusteella jo yli vuotta sitten. Yleiseksi ihmiskunnan tunnoksi se kuitenkin kehittyi vasta uudella ajalla, kun jotkut yhteiskuntaluokat rikastuivat sen verran, että kaikki aika ei mennyt ruuassa pysymiseen. Silloin jää aikaa ajatella, että mitä mieltä tässä kaikessa loppujen lopuksi on.

Paavalin mukaan koko luomakunta jollain tavalla on osallinen tästä turhuuden kokemuksesta, tästä turmeluksen orjuudesta. Omalla tavallaan ei-älyllisetkin eläimet kaipaavat muutosta olemassaolonsa turhuuteen ja katoavaisuuteen. Mutta varsinaisesti tuo vaikerointi, huokaus ja odotus on ihmiskunnan ominaisuus, tai oikeastaan niiden, jotka Jeesukseen uskomisen kautta ovat saaneet Jumalan Pyhän Hengen: ” Me huokailemme odottaessamme Jumalan lapseksi pääsemistä, ruumiimme lunastamista vapaaksi.”

Uusi luominen

Tuo vapautus, jossa krisittyjen hengellinen perintö tulee näkyväksi, se merkitsee samalla vapautusta koko luomakunnalle. Ilmeisesti Paavalilla on tässä mielessä uusi luominen, jonka Jumala tekee aikojen lopussa:

Ja minä kuulin suuren äänen valtaistuimelta sanovan: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellensä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa; ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt." Ja valtaistuimella istuva sanoi: "Katso, uudeksi minä teen kaikki". (Ilm. 21:3–5)

Ja tämä on jotain niin suurta, että sen rinnalla nykyisen elämän kärsimykset, joita Kristuksen vuoksi joutuu kärsimään, ne ovat harvinaisen vähäpätöisiä.

Toivossa, ei näkemisessä

Meidät on pelastettu, se on varma toivomme. Mutta toivo, jonka jo näkee täytyneen, ei enää ole toivo. Kukapa toivoo sellaista, minkä jo näkee! Jos taas toivomme jotakin mitä emme näe, me myös odotamme sitä kärsivällisesti. (Room 8:24–25)

Kristityn elämä on siis aika outoa. Meidät on toisaalta jo täydellisesti pelastettu. Meidät on vanhurskautettu Jeesuksen ristinkuoleman tähden. Meidät on liitetty häneen kasteessamme, ja siksi olemme kuolleet hänen kanssaan pois synnion vallasta. Samaten olemme nousseet uuteen elämään, yhdessä hänen kanssaan hänen ylösnousemuksessaan.

Ja kuitenkin tämä ei vielä ole nähtävää eikä ainakaan täysin koettavaa. Se on jotakin, johon uskomme. Ja samalla toivomme, että kerran se tulee ilmeiseksi ja näkyväksi.

Paavali on jopa sitä mieltä, että siitä on hyötyä, kun emme vielä voi silmin nähdä tai muuten konkreettisesti kokea pelastustamme. Hänen mukaansa siitä on sellaista hyötyä, että se mahdollistaa toivomisen. Ja se lisää kärsivällisyyttä odottamisessa. Nimittäin jos olisimme jo saaneet pelatuksen omaksemme näkyvällä ja koettavalla tavalla, niin silloin emme enää toivoisi, emmekä odottaisi.

Minun täytyy myöntää, että en oikein kykene seuraamaan Paavalin ajatuksen juoksua tässä kohtaa. Tietenkin se on niin, että jos jonkin asian näkee ja kokee ja omistaa konkreettisella tavalla, niin ei sen saamista silloin enää tarvitse toivoa tai odottaa kärsivällisesti.

Mutta entä sitten? Miksi sen toivon on oltava niin olennaisen tärkeä? Eikö Jumala voisi edes vähän vilauttaa sitä tulevaa kunniaa nähtäväksi? Eikö siitäkin olisi hyötyä, että jaksaa pitää toivoa yllä.

Ehkä minun pitää vielä jäädä opiskelemaan elämässäni tätä asiaa, jotta ymmärtäisin. Siihen asti on tyydyttävä Raamatun vakuutukseen siitä, että näin Jumala on halunnut. Hän on tietoisesti valinnut pelastamisemme tapahtuvan siten, että uskomme ja toivomme asioita, joita emme aistein voi kokea. Silti ne ovat täyttä todellisuutta ja annettu meille omaksi.

Vanhasta testamentista näkee muuten selvästi, että Jumala toimii uskovaistensa kanssa juuri näin. Jos lukee vaikkapa kertomuksia Abrahamin tai Jaakobin elämästä, niin silmiin pistävää niissä on se, että nuo Jumalan kansan kantaisät ja uskon esikuvat *eivät saaneet omakseen juuri mitään siitä, minkä Jumala oli heille luvannut*. Heidän elämänsä oli roikkumista uskon varassa Jumalan lupauksissa. He olivat varmoja siitä että Jumala toteuttaa lupauksensa, esim. sen, että he saavat omakseen Luvatun maan. Ja kuitenkin esim. Abraham ei saanut elämänsä aikana omakseen siitä edes ”jalan leveyttä”. Jumalan lupaus toteutui vasta heidän jälkeläistensä kohdalla. Siitä huolimatta he uskoivat ja toivoivat Jumalan lupauksien mukaisesti. Je sen uskon ja toivon varassa heidät oli pelastettu. He olivat Jumalan omaisuuskansaa, hänen erityisesti siunaamia ja omakseen ottamia.

Näin se Raamatun mukaan on meidän kristittyjenkin kohdalla. Me kohdistamme uskomme ja toivomme Jumalan lupaukseen pelastuksesta. Se on totta siitä huolimatta, ettemme vielä voi sitä nähdä tai ainakaan kovin paljoa kokea.

Vaikuttaako vaikealta? Ainakin minusta vaikuttaa. Elää toivon varassa, saamatta konkreettisesti, näkemällä tai kokemalla omistaa sitä, mitä on luvattu.

Pyhä Hengen sanattomat huokaukset

Onneksi Jumala antaa tähänkin apunsa:

Myös Henki auttaa meitä, jotka olemme heikkoja. Emmehän tiedä, miten meidän tulisi rukoilla, että rukoilisimme oikein. Henki itse kuitenkin puhuu meidän puolestamme sanattomin huokauksin. Ja hän, joka tutkii sydämet, tietää mitä Henki tarkoittaa, sillä Henki puhuu Jumalan tahdon mukaisesti pyhien puolesta. (Room. 8:26–27)

Tämä on erittäin lohdullinen kohta. Kristitty ei itse tiedä, mitä pitäisi rukoilla tai miten voisi uskoa. Mihin pitäisi mennä, millaista tulevaisuutta kohti pitäisi pyrkiä tai mihin suuntaan pitäisi pyytää Jumalaa johdattamaan?

Onneksi Jumalan Henki rukoilee meidän hengessämme ”sanattomin huokauksin”. Joskus kristitty voi havaita tämän, kuinka Jumalan Henki rukoilee hänen sisimmässään Isää. Rukoilija on kuitenkin itsenäinen persoona, Jumalan Henki, eikä kristitty itse. Siksi hänen rukouksensa ovat kristityn ymmärrykselle liian korkeita käsitettäväksi. Emme voi pukea niitä sanoiksi. Mutta kuitenkin Jumalan Henki rukoilee meissä ja meidän parhaaksemme. Hän tietää, mitä tarvitsemme, vaikka itse emme tiedä.

Jumala myös kuulee Pyhän Hengen rukouksen meissä. Ja hän ymmärtää sen merkityksen, vaikka me emme itse ymmärrä.

Vanhassa testamentissa on tästä yksi hieno esimerkki. Kun Mooses oli tuonut Israelin kansan Kaislameren rannalle ja faraon sotavaunut ahdistivat kansan rivistöä takaa, uhaten työntää kansan mereen, kuvataan tilannetta näin:

Ja kun farao oli lähellä, nostivat israelilaiset silmänsä ja näkivät, että egyptiläiset olivat tulossa heidän jäljessään. Silloin israelilaiset peljästyivät kovin ja huusivat Herraa. Ja he sanoivat Moosekselle: "Eikö Egyptissä ollut hautoja, kun toit meidät tänne erämaahan kuolemaan? Mitä teit meille, kun johdatit meidät pois Egyptistä! Emmekö sanoneet tätä sinulle Egyptissä? Sanoimmehan: Anna meidän olla rauhassa, että palvelisimme egyptiläisiä. Sillä parempi olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaahan." Mooses vastasi kansalle: "Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa."

Ja Herra sanoi Moosekselle: "Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle. Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten." (2 Moos 14:10–16)

Ei Mooses tuossa tilanteessa kuitenkaan huutanut Herralle mitään, ei ainakaan ääneen tai tietoisesti. Hän vain puhui kansan kanssa.

Mutta samaan aikaan hänen sydämessään Jumalan Pyhä Henki huokasi Isän puoleen sanattomin huokauksin. Jumalan korvissa nuo sanattomat huokaukset ovat kovaa huutoa. Siksi Herra sanoi Moosekselle: ”Miksi huudat minulle?” Niin voimakkaasti Henki rukoilee ja huokailee meissä Jumalan puoleen ja pyytää juuri sellaista apua kuin mitä tarvitsemme.